

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

நம்பெருமாள் விஜயம்

(மலர் - 24)

Jun 2008

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
“ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன்” க. ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

அடியேன் உரை

இந்த இதழுடன் “நம்பெருமாள் விஜயம்” தொடங்கப்பட்டு ஒரு வருடம் பூர்த்தியாகின்றது. காலம் வெகு விரைவாக ஓடிவிட்டது. பல தொடர்கள் இந்த ஒரு வருடத்தில் நிறைவடைந்து, தனி pdf-ஆகவும் வெளிவந்தன. இவை அனைத்தும் எம்பெருமானார், நம்பெருமாளின் கருணையால் மட்டுமே சாத்தியம் என்று அடியேன் நம்புகிறேன். இந்த முயற்சி தொடர உங்களைப் போன்ற அடியார்களின் ஆசிகள் எப்போதும் அடியேனுக்கு இருக்கவேண்டும்.

இந்த இதழில் ஸ்வாமி பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு தொடங்கப்பட்டுள்ளது. இதற்கு எம்பெருமானாரும், நம்பெருமாளும், ஸ்வாமி பராசரபட்டரும் தங்கள் திருவுள்ளம் இசைவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

ஸர்வம் க்ருஷ்ணார்ப்பணம் ..... வாஸுதேவம் ஸர்வம்

ஸ்ரீ அஹோபிலதாஸன்

க. ஸ்ரீதரன்

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்)
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்
4. முமுக்ஷுப்படி
5. திருவெழுகூற்றிருக்கை
6. திருமாலை

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 1)

தனியன்

ஸ்ரீபராசர பட்டார்ய: ஸ்ரீரங்கேச புரோஹித:

ஸ்ரீவத்ஸாங்கஸுத: ஸ்ரீமாந் ச்ரேயஸே மேஸ்து பூயஸே

பொருள் - நம்பெருமானின் ஸந்நிதியில் புராணம் வாசித்தல், வேத விண்ணப்பம் செய்தல், திருமஞ்சனக் கட்டியம் கூறுதல் போன்ற கைங்கர்யங்களை உடையவரும், கூரத்தாழ்வானின் திருக்குமாரரும், கைங்கர்யம் என்னும் செல்வம் எப்போதும் நிலைபெற்றவரும் ஆகிய ஸ்ரீபராசரபட்டர், எனக்கு நிறைந்த நன்மைகளை அளிக்க வேண்டும்.

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச்செய்த ச்லோகங்கள்

1. வந்தே கோவிந்த தாதௌ முனிமத மநவை லக்ஷ்மணார்யம் மஹாந்தம்
த்யாயேயம் யாமுநார்யம் மம ஹ்ருதி தநவை ராமமேவாபியாயாம்
பத்மாஷ்டம் ப்ரேக்ஷிஷீய ப்ரதமம் அபி முநிம் நாதமீடே சடாரிம்
ஸ்தௌமி ப்ரேக்ஷேய லக்ஷ்மீம் சரணாமசரண: ஸ்ரீதரம் ஸம்ச்ரேயயம்

பொருள் - எம்பார் எனப்படும் கோவிந்தருக்கும், என்னுடைய தந்தையான கூரத்தாழ்வாருக்கும் எனது நமஸ்காரங்கள். லக்ஷ்மண முனியாகிய எம்பெருமானாரையும், மஹானாகிய பெரியநம்பியையும் நான் த்யானிக்கிறேன். எனது மனம் யாமுனாசார்யர் எனப்படும் ஆளவந்தாரால் நிரம்பி இருக்கட்டும். ராமமிஸ்ரர் எனப்படும் மணக்கால் நம்பியையும், புண்டரீகாஷ்டர் எனப்படும் உய்யக்கொண்டாரையும் நான் பணிவுடன் அணுகுகிறேன். நமது ஆசார்ய பரம்பரையின் முதல் ஆசார்யரான நாதமுனிகளை வணங்குகிறேன். எம்பெருமானின் சடாரி எனப்படும் நம்மாழ்வாரை நான் போற்றுகிறேன். மஹாலக்ஷ்மியாகிய ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் கடைக்கண் பார்வை எனக்குக் கிட்ட

வேண்டும். வேறு கதியில்லாத நான், ஸ்ரீதரனாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனிடம் சரணம் புகுகிறேன்.

2. ஒம் நமோ கஜவக்த்ராத்யை: பாரிஷத்யை: ப்ரசாஸதே
ஸ்ரீரங்கராஜ சேநான்யே ஸூத்ரவத்யா ஸமேயுஷே

பொருள் - ஸ்ரீரங்கநாதனின் சேனாதிபதியும், அவனது அடியார்களைக் கட்டுப்படுத்துபவரும் ஆகிய விஷ்வக்சேனரையும், அவரது துணைவியாரான சூத்திரவதியையும் நான் வணங்குகிறேன்.

3. நமோ நாராயணா யேதம் க்ருஷ்ண த்வைபாயந ஆத்மனே
யதாமுஷ்யாயணா வேதா மஹாபாரத பஞ்சமா:

பொருள் - க்ருஷ்ண த்வைபாயனராக அவதரித்து, நான்கு வேதங்களையும் ஐந்தாவது வேதம் என்று போற்றப்படும் மஹாபாரதத்தையும் தொகுத்த ஸ்ரீமந்நாராயணனை நான் வணங்குகிறேன்.

4. ஜாதோ லக்ஷ்மண மிஸ்ர ஸம்ஸ்ரய தநாத் ஸ்ரீவத்ஸசிஹ்நாத் ருஷே:
பூயோ பட்டபராசரேதி பணித: ஸ்ரீரங்கபர்த்ரா ஸ்வயம்
ஸ்ரீஸ்ரீரங்கபதி ப்ரசாத த்ருஷ்யா ஸ்ரீரங்கநாதாஹ்வய:
ஸ்ரீரங்கேச்வர காரிதோ விவ்ருணுதே நாம்நோ ஸஹஸ்ரம் ஹரே:

பொருள் - ராமானுஜரின் சீடராக இருப்பதையே தனக்குக் கிட்டிய பெரும் புதையல் என்று வாழ்ந்த முனிவரான ஸ்ரீவத்ஸாங்கன் எனப்படும் கூரத்தாழ்வானின் புத்திரனாகிய எனக்கு ரெங்கநாதன் என்பதே பெயர் ஆகும். இப்படி உள்ள நான், திருவரங்கத்தின் அதிபதியாகிய ஸ்ரீரங்கநாதனால் பராசரப்பட்டர் என்று பெயர் சூட்டப்பெற்றேன். இப்படிப்பட்ட நான், ஸ்ரீரங்கநாதனின் பரிபூர்ண அநுக்ரஹத்தை பெறுவதற்காகவும், அவனது துணைவியான ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரின் அநுக்ரஹத்தை பெறுவதற்காகவும் - ஸ்ரீஹரியின் ஆயிரம் திருநாமங்களுக்கு உரை எழுதத் தொடங்குகிறேன்.

5. ஸம்ஸார: அயம் அபண்டித: பகவதி ப்ராகேவ பூய: கலௌ
பூர்ணம் அந்யதமே ஜனே ச்ருதிஸிரோகுஹ்யம் ப்ருவே ஸாஹஸாத்
தத்ர ஸ்தோத்ரம் இதம் ப்ரகாசயதி ய: ஸ்துத்யச்ச யஸ்தாவுபௌ
வ்யாச: காருணிகோ ஹரிச்ச தத் இதம் மௌர்க்யம் ஸஹேதாம் மம

பொருள் - ஸம்ஸார சுழற்சியுடன் கூடிய இந்த உலகத்தில் பகவானைப் பற்றிய அறியாமை அதிகமாகவே உள்ளது. அதிலும் கலியுகத்தில் இந்த அறியாமை என்பது மிகவும் அதிகமாகவே உள்ளது. இந்த நிலையில், தங்களை மிகவும் ஞானத்துடன் கூடியவர்களாக எண்ணிக் கொள்ளும் மனிதர்களிடம், எனது அறிவு கேட்டின் காரணமாக, வேதாந்தங்களைப் பற்றிய ரகசியங்களைக் கூற முற்பட்டேன். எனது இந்தச் செயலை ஸஹஸ்ரநாமத்தை இயற்றிய வ்யாசபகவானும், இந்த ஸஹஸ்ரநாமத்தால் போற்றப்படும் கருணையே வடிவான ஸ்ரீஹரியும் பொறுத்துக் கொள்வார்களாக.

6. வந்தே ஹரௌ ததபி தாயிநி நாமவர்கே
தத்வயஞ்ஜகே மயி ச பந்த விசேஷமேத்ய
ஸேவத்வம் ஏதத் அம்ருதம் ப்ரணிபத்ய யாசே
மத்யஸத்மத்ஸரிஜநா இஹ மா ச பூவந்

பொருள் - அடியார்களான உங்களை வணங்குகிறேன். ஸ்ரீஹரி மீதும், அவனுடைய திருநாமங்கள் மீதும் மஹாவிச்வாசம் வைப்பீர்களாக. இந்தத் திருநாமத்திற்கு உரை இயற்றிய என் மீது கருணை கொள்வீர்களாக. இது குறித்து எந்த விரோதமும் என்னிடம் பாராட்ட வேண்டாம்.

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்திற்கு பராசரபட்டர் அருளிச்செய்த முன்னுரை

இராமாயணம் போன்று மஹாபாரதமும் உயர்ந்தது

இந்த உலகில் அறிவுள்ள மனிதன், தனது புலன்கள் மூலமாக அறியப்படும் பொருள்களைப் பற்றிய ஞானம் அடைகிறான். இதன் மூலமாக சந்தனம், மலர்கள் முதலிய நன்மை அளிக்கவல்ல பொருள்களை ஏற்றுக் கொண்டும், விஷம் நிறைந்த பொருள்களை விலக்கவும் செய்கிறான். மேலும், மரம் முதலான பொருள்களை விரும்பவோ வெறுக்கவோ செய்யாமல், நடுநிலையாக இருக்கிறான். இப்படிப்பட்ட புருஷார்த்தங்களில் - அர்த்தம் (செல்வம்), காமம் (விருப்பம்) ஆகிய இரண்டும் ப்ரத்யஷம் மூலமாகவும் (கண்களால் கண்டு உணர இயலும்), யுகம் மூலமாகவும் அறியப்படுகின்றன. இவை இரண்டையும் கைவிடவேண்டும் -

காரணம், அவை அற்பமானவை, தீமையை ஏற்படுத்தவல்லவை, மயக்கம் உண்டாக்கவல்லவை, நிலையற்றவை, துன்பங்கள் நிறைந்தவை, எளிதில் அடைய முடியாதவை - ஆகும். இதற்கு மாறாக, தர்மம் மற்றும் மோசனம் ஆகிய இரண்டும் சாஸ்திரங்கள் மூலம் மட்டுமே அறியப்படுபவையாகும். இவை அர்த்தம் மற்றும் காமம் ஆகிய இரண்டு புருஷார்த்தங்களுக்கு மாறானவையாகும். இவை முழுவதுமாக மங்களகரமாக உள்ளவையாகும். ஆகவே சாஸ்திரங்களையும், அவை மூலம் கூறப்படும் உபதேசங்களையும் கைக்கொள்ளவேண்டும். இதனை மஹாபாரதம் பீஷ்மபர்வம் - ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் உத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே வேதா சாஸ்திராத் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் சேசுவாத் பரம் - சத்யம், சத்யம், சத்யம் என்று கைகளை உயர்த்தி கூறப்படுகிறது, வேதங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ப்ரமாணம் கிடையாது, கேசுவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தெய்வம் கிடையாது - என்று கூறியது.

அறிய வேண்டிய பதினான்கு பிரிவுகளில் மிகவும் உயர்ந்தவை வேதங்களே ஆகும். இவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள ஆழ்ந்த பொருளை, இதிகாசம் மற்றும் புராணம் மூலமே அறிய இயலும். இதனை மஹாபாரதம் ஆதிபர்வம் (1-2-73) - இதிஹாஸ புராணாப்யாம் வேதம் ஸமுபப்ரும்ஹயதே விபேத்யல்ப ச்ருதாத் வேதோ மாமாயம் ப்ரதிஷ்யதி - அற்பமான ஞானம் உடையவனைக் கண்டவுடன் வேதமானது, தன்னை அந்த மனிதம் தவறாக உணர்ந்து உபதேசிக்கப்போகிறான், தன்னை அவன் வஞ்சிக்கப் போகிறான் என்று எண்ணி நடுங்குகிறது - என்று கூறியது. ஆகவே வேதங்களை இதிகாசம் மற்றும் புராணம் மூலமே நன்றாக அறிந்து கொள்ள இயலும். இவற்றுள் புராணங்கள் என்பவை இதிகாசத்திற்குப் பின்னரே கூறப்படுவதால், இதிகாசங்களே மிகவும் உயர்ந்தது என்று அறிந்தவர்கள் கூறுகின்றனர். ஆகவே இராமாயணம் போன்று மஹாபாரதமும், நாம் தஞ்சம் அடைய ஏற்றதாக உள்ளது.

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம அத்தியாயம் சிறந்தது

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் அடங்கிய மஹாபாரத அத்தியாயம் கீழே கூறப்பட்டுள்ள பல காரணங்களால் மிகவும் உயர்ந்தது ஆகும்.

- இதுவே மஹாபாரதத்தின் ஸாரமாக உள்ளது.
- இதனைப் பல ரிஷிகளும் பல காலமாகப் போற்றியுள்ளனர்.
- வேதங்களைத் தொகுத்தவரான வேதவ்யாஸரே இதனையும் தொகுத்துள்ளார்.
- பீஷ்மரால் மிகவும் உயர்ந்தது எனக் கொண்டாடப்பட்டது.

- முன்னோர்கள் அனைவராலும் சாஸ்திரங்களுக்குள் மிகவும் உயர்ந்த இடத்தில் வைக்கப்பட்டது.
- ஸ்ரீமத் பகவத்கீதை உள்ளிட்ட பல சாஸ்திரங்கள் போன்று ஆழ்ந்த தத்துவங்களை உள்ளடக்கியது.

மேலே கூறப்பட்ட பல காரணங்களினால், ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் உள்ளடக்கிய மஹாபாரத அத்தியாயம் கைக்கொள்ளப்பட்டு, எப்போதும் த்யானிக்கப்படவேண்டும். இவற்றை ஒவ்வொன்றாக நாம் விளக்குவோம்.

...தொடரும்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 24)

அதிகரணம் - 11 - ஹாந்யதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - புண்ணிய மற்றும் பாவ கர்மங்கள் மோசஷம் பெறுபவனை வீடு விலகி, மற்றவர்களிடம் சேர்ந்து விடுகின்றன என்று அனைத்து வித்யைகளிலும் கொள்ளவேண்டும் என்பது நிரூபிக்கப்பட உள்ளது.

3-3-26 ஹாநொள து உபாய ந சப்த சேஷத்வாத் குசாச்சந்தஸ் ஸ்துத்யுபகாநவத் தத் உக்தம்

பொருள் - உபாஸகனை விட்டு புண்ணியபாவ கர்மங்கள் நீங்குகின்றன என்னும் உபநிஷத் வாக்யத்தை மட்டுமோ, மற்றவர்களிடம் சேர்கின்றன என்று கூறும் உபநிஷத் வாக்யத்தை மட்டுமோ படிக்கும் இடத்தில், மற்றதையும் சேர்க்கவேண்டும். உபாயந வாக்யம் என்பது குசா, சந்தஸ், ஸ்துதி, உபகாநம் போன்று இங்கும் கூறப்பட்டது.

விஷயம் - சாந்தோக்யத்தில் (8-13-1) - அச்வ இவ ரோமாணி விதாய பாபம் சந்த்ர இவ ராஹோர்முகாத் ப்ரமுஷ்ய தூத்வா சரீரமக்ரதம் க்ருதாத்மா ப்ரஹ்மலோகமபி ஸம்பவாமி - குதிரையின் முடி விடுபடுவது போன்று பாவங்களை விட்டு, சந்த்ரன் ராகுவின் முகத்தில் இருந்து விடுபடுவது போன்று சரீரத்தை விடுத்து, என்றும் உள்ள பரமபதத்தை புண்ணியம் செய்த நான் அடைவேனாக - என்று கூறப்பட்டது. முண்டக உபநிஷத்தில் (3-1-3) - ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதாய நிரஜ்ஞந: பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - எப்போது பரமாத்மாவைக் காண்கிறானோ அப்போது புண்யபாவங்களை விட்டு, சரீர தொடர்பு நீங்கி, பரமபுருஷனுடன் ஒன்றுகிறான் - என்று உள்ளது. சாட்யாயரசாகையில் - தஸ்ய புத்ரா தாயம் உபயந்தி ஸுஸ்குதஸ் ஸாதுக்ருத்யாம் த்விஷந்த: பாவக்ருத்யாம் - உபாஸகனின்

புத்திரர்கள் அவன் செல்வத்தை அடைகின்றனர், நண்பர்கள் அவனது புண்ணியத்தை அடைகின்றனர், விரோதிகள் அவனது பாவத்தை அடைகின்றனர் - எனப்பட்டது. கௌஷீதகீயில் (1-4) - தத்ஸுக்ருத துஷ்க்ருதே தாநுதே தஸ்யப்ரியா ஜ்ஞாதயஸ் ஸுக்ருதம் உபயந்தி அப்ரியா துஷ்க்ருதம் - உபாஸகன் உடலை விடும்போது புண்யபாவங்களையும் விடுகிறான்; அவனுக்குப் ப்ரியமானவர்கள் அவனது புண்ணியங்களைப் பெறுகின்றனர்; அவனிடம் ப்ரியம் அற்றவர்கள் அவனது பாவபலன்களைப் பெறுகின்றனர் - எனப்பட்டது.

இவ்விதமாக ஒரு சில இடங்களில் புண்ணியம் பாவம் கைவிடுதல் பற்றி மட்டுமே கூறப்பட்டது. ஒரு சில இடங்களில் இவை மற்றவர்களுக்குச் சென்று சேர்தல் பற்றிக் கூறப்பட்டது. ஒரு சில இடங்களில் இந்த இரண்டுமே கூறப்பட்டது (கைவிடுதல் என்பது ஹாநி என்றும், மற்றவர்களிடம் சேர்தல் உபாயநம் என்று கூறப்படும்). ஹாநி, உபாயநம் ஆகிய இரண்டும் ஒவ்வொரு விதையிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை அனைத்து விதையகளின் அங்கம் என்றே கொள்ளவேண்டும், காரணம் - ப்ரஹ்மவித்யை அனுஷ்டிக்கும் அனைவருக்கும் இவை பொருந்தும் என்பதால் ஆகும்.

சந்தேகம் - இவை இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்று மட்டுமே படிக்கத்தக்கதா அல்லது இரண்டையுமே படிக்கவேண்டுமா (அதாவது, ஓரிடத்தில் ஹாநி மாத்திரமே கூறப்பட்டு, உபாயநம் கூறப்படவில்லை என்றாலும், அந்த இடத்தில் உபாயநமும் படிக்கப்பட வேண்டுமா)?

பூர்வபக்ஷம் - அந்தந்த விதையகளில் கூறப்பட்டதைப் படித்தாலே போதுமானது. ஏன்? பல உபநிஷத்துக்களில் இவை தனித்தனியே படிக்கப்பட்டதால், இவற்றைத் தனித்தனியே படிக்கவேண்டும். இப்படிக் கொள்ளாமல் இரண்டையும் சேர்த்துப் படிக்கவேண்டும் என்று கூறினால் - இரண்டையும் அனைத்து விதையகளிலும் படிக்கவேண்டும் என்றாகிவிடும். இவ்விதம் கொள்ளும்போது, கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் தனித்தனியே படிக்கப்பட்டது என்பது அர்த்தம் அற்றதாகிவிடும். ஆகவே தனித்தனியே படிக்கவேண்டும்.

மேலும் இதனைப் படிப்பவர்கள் பல்வேறு பிரிவினர்களாக உள்ளதால், வெவ்வேறு இடங்களில் இந்த இரண்டும் கூறப்பட்டுள்ளதாகக் காரணம் கூற இயலாது. ஒரே விஷயத்தைப் பல இடங்களில் கூறியிருந்தால் மட்டுமே இவ்விதம் காரணம் கூறலாம். இங்கு ஹாநி இரண்டு உபநிஷத்துக்களிலும், உபாயநம் ஓர் இடத்திலும் உள்ளது காண்க.

இரண்டுவிதமான வித்யைகள் (ஹாநி கூறப்பட்ட வித்யை, உபாயநம் கூறப்பட்ட வித்யை) என்று காரணம் கூறி, இரண்டையுமே சேர்த்துப் படிக்க இயலாது. ஆக - ஏதேனும் ஒன்றை மட்டுமே கொள்ளவேண்டும் - ஹாநியை மட்டுமோ, உபாயநம் மட்டுமோ, அல்லது இரண்டையும் சேர்த்து மட்டுமோ கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - சூத்திரத்தில் உள்ள து என்ற பதம் இந்த பூர்வபஷுத்தைத் தள்ளுகிறது. ஹாநி என்ற பதம் உபாயநத்தையும் சேர்த்தே குறிப்பதாக உள்ளது. உபநிஷத்தில் ஹாநியை மட்டுமே ஓர் இடத்தில் கூறியுள்ளபோதிலும், உபாயநம் மட்டுமே ஓர் இடத்தில் கூறியுள்ளபோதிலும், இரண்டையுமே ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையது என்பதை மறுக்க இயலாது. ஏன்? காரணம் - உபாயநம் என்பது ஹாநிக்கு அங்கமாகவே உள்ளது (ஹாநி என்பது கைவிடுதல், உபாயநம் என்பது பற்றுதல் - ஒன்றைப் பற்றவேண்டும் என்றால், அதனை வேறு ஒருவர் முதலில் கைவிடவேண்டும் அல்லவா?). வித்வான் ஒருவனால் கைவிடப்பட்ட புண்ணியபாவங்கள் சென்று சேரும் இடத்தை அல்லவா உபாயநம் கூறுகிறது? ஓர் இடத்தில் படிக்கப்பட்டுள்ள வரிகளின் மீதம் என்பது மற்றோர் இடத்தில் படிக்கப்பட்டுள்ளதற்குப் பல உதாரணங்கள் உள்ளன. இவை கீழே உள்ளன.

கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் - குசா வாநஸ்பத்யா - மரத்தினால் ஆகிய ஸமித்து - என்று உள்ளது. இங்கு கூறப்பட்டுள்ள ஸமித்துக்கள், எந்த மரத்தின் குச்சிகள் என்று கூறப்படவில்லை. ஆனால், சாட்யாயநசாகையில் - ஒளதும்பர்ய: குசா: - அத்தி மரத்தின் ஸமித்து - என்று இதற்கான பதில் உள்ளது. ஆக ஒரு சாகையின் வரிக்கு, மற்றொரு சாகையில் தொடர்ச்சி கூறப்பட்டுள்ளது.

உபநிஷத்தில் - தேவாஸுரிராணாம் சந்தோபி: - தேவர்களின் சந்தஸ், அசுரர்களில் சந்தஸ் ஆகியவற்றால் கூறவேண்டும் - என்று உள்ளது. இங்கு எந்த சந்தஸ்ஸை முதலில் படிக்கவேண்டும் என்ற சந்தேகம் எழலாம். இதற்கு விடையாக மற்றொரு இடத்தில் - தேவச் சந்தாம்ஸி பூர்வம் - தேவ சந்தஸ்ஸை முதலில் கூறவேண்டும் - என்று உணர்த்தப்பட்டது.

ஒரு சாகையில் பொன்னை வைத்துக் கொண்டு ஷோடசீ ஸ்தோத்ரத்தைத் துவங்கவேண்டும் - என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் அந்த சாகையில், அந்தச் செயலை எந்தக் காலத்தில் செய்யவேண்டும் என்று கூறவில்லை. இதனை வேறு ஒரு சாகை - ஸமயாவிஷிதே ஸுர்யே ஷோடசிர: ஸ்தோத்ரம் உபாகரோதி - சூரியனின் பாதி அஸ்தமன நேரத்தில் ஷோடசீ ஸ்தோத்ரத்தைக் கூறவேண்டும் - என்று உணர்த்தியது.

இது போன்று ஒரு சாகையில் ருத்விக்குகள் உபகாநம் செய்யவேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. மற்றொரு சாகையில் - ந அர்வர்யு: உபகாயேத் - அத்வர்யு உபகாநம் செய்யக்கூடாது - என்று கூறப்பட்டு, விதிவிலக்கு உணர்த்தப்பட்டது.

ஒரு வாக்யத்திற்குப் பொதுவான பொருளை கூற இயலவில்லை என்றால், அதற்குப் பல மாற்றுப் பொருள்களைக் கூறலாம். ஆனால் ஒரு வரியானது மாற்றுப் பொருள்கள் இல்லாமல், ஒரு பொருளை நேரடியாகவே உணர்த்த இயலும் என்றால், அந்த வரிக்கு மாற்றுப் பொருளைப் படிக்கக்கூடாது. பூர்வமீமாம்ஸை (10-8-4) - அபி து வாக்யசேஷ: ஸ்யாத் அந்யாய்யத்வாத் விகல்பஸ்ய விதீநாம் ஏகதேச: ஸ்யாத் - ஒரு குறிப்பிட்ட விஷயத்தை விதிக்கின்ற வரியும், அந்த விஷயத்தைக் குறித்துப் பலவிதமான கருத்துக்கள் கூறும் வரிகளும் ஒரே இடத்தில் கூறப்பட்டிருந்தால், விதி பற்றி கூறப்படும் வரியை மட்டுமே எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும், அல்லாமல் இதுவோ-அதுவோ என்று உள்ள விகல்ப வரிகளை எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது - என்றது காண்க. ஆகவே, புண்ணியபாவ கர்மங்கள் நீங்குகின்றன என்ற பொருள் கொண்ட வரி மட்டுமோ, அவை மற்றவர்களிடம் சென்று சேர்கின்றன என்ற வரி மட்டுமோ தனியாக இருக்க இயலாது. இவை இரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையவையே ஆகும். கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் வெவ்வேறு சாகையைச் சேர்ந்தவர்களுக்காக, ஒரே இடத்தில் இவை கூறப்பட்டது. எனவே இதில் முரண்பாடு ஏதும் இல்லை.

ஹாந்யதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகள் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 24)

8. அதிகாரிவிபாகாதிகாரம்

(மோக்ஷ அதிகாரிகளின் பிரிவுகள், வகைகள்)

முமுக்ஷுத்வே துல்யே ஸதி ச மதுவித்யாதிஷு யதா
வ்யவஸ்தா ஸம்ஸித்தயதி க்ருதி விசேஷேண விதுஷாம்
விகல்ப்யேத ந்யாஸே ஸ்திதி: இதரவித்யாஸு ச ததா
நியத்யா வையாத்யம் நியமயிதும் ஏவம் ப்ரபவதி

பொருள் - மோக்ஷ விருப்பம் கொண்டவர்களுக்கு அந்த விருப்பமானது ஒரே போன்று உள்ளபோதிலும், மதுவித்யை முதலான வித்யைகளைப் பொறுத்தவரையில் அவர்களுக்கு இடையே வேறுபாடுகள் உணர்த்தப்படுகின்றன (ஒரு சிலர் இதனைச் செய்யலாம், ஒரு சிலர் வேறு சிலவற்றைச் செய்யலாம் போன்ற வேறுபாடுகள்). இப்படியாகவே ப்ரபத்தி மற்றும் சில வித்யைகளிலும் செயல்பாடுகளைக் குறித்த வேறுபாடுகள் கைக்கொள்ளப் படுகின்றன. இந்த நிலை இவர்களின் பூர்வகர்மங்கள் அல்லது அத்ருஷ்டம் காரணமாக, வேறு காரணம் ஏதும் கூற இயலாதபடி அமைகிறது.

இரண்டு வகையான மோக்ஷ அதிகாரிகள்

இப்படி பரமபுருஷார்த்தோபாயங்களான நிவ்ருத்தி தர்மங்களிலே ப்ரவ்ருத்தரான அதிகாரிகள் இருவர். அவர்களாகிறார் அத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டனும் ஸத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டனும். ஸ்வதந்த்ர அங்க ப்ரபத்திப்யாம் ப்ரபந்நௌ அத்ர தாவுபௌ பல ஸாதந பக்திப்யாம் பக்தாவபி ச தர்சிதௌ.

விளக்கம் - இப்படியாக கைவிடவேண்டியதைக் கைவிடுதல் என்னும் தர்மவழியில் நிலை நின்று, மோசடும் என்னும் உயர்ந்த புருஷார்த்தத்தை விரும்பும் மனிதர்கள் இருவகை ஆவர். அவர்கள் - அத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டர்கள், ஸத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டர்கள் ஆவர் (ப்ரபத்தி மூலமாக பக்தியோகத்தைப் பெற்று, அந்த பக்தியோகத்தின் மூலம் மோசடும் பெறுபவர்கள் ஸத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டர்கள் ஆவர். ப்ரபத்தி மட்டுமே கைக்கொண்டு, அதன் மூலம் மட்டுமே மோசடும் பெறுபவர்கள் அத்வாரக ப்ரபத்தி நிஷ்டர்கள் ஆவர்). இவர்கள் இருவருமே ப்ரபந்நர்களே - ஒருவர் ப்ரபத்தி என்பதை ஸ்வதந்த்ரமான முயற்சியாகக் கொள்கிறார், மற்றொருவர் ப்ரபத்தியை பக்தியின் அங்கமாகக் கொள்கிறார்; ஒருவருக்கு பக்தி உபாயமாக உள்ளது, மற்றொருவருக்கு பக்தி பலனாக உள்ளது.

ப்ரபத்தியின் வகைகள்

ஸ்நாநம் ஸப்தவிதம் ஸ்ம்ருதம் என்கிறபடியே யதாதிகாரம் மாந்த்ர மாநஸ திவ்ய வாயவ்யாதிகளும் துல்யபலங்களான ஸ்நாந பேதங்களானாற் போலே உக்தி ஆசார்ய நிஷ்டை என்கிற இவையும் ப்ரபத்தியில் முக பேதங்கள்.

விளக்கம் - ஸ்நாநம் ஸப்தவிதம் ஸ்ம்ருதம் - ஸ்நாநம் என்பது ஏழு வகைப்படும்; அவற்றுள் சில - மந்த்ரம் உச்சரித்தல், மானஸீகம், திவ்ய ஸ்நாநம், வாயு ஸ்நாநம் - போன்றவையாகும்; இவை ஒவ்வொன்றும் அந்தந்த ஸ்நாந முறைகளுக்குத் தகுதி உள்ளவர்களுக்கு ஏற்றதாகவே கூறப்பட்டது; இவை அனைத்தும் ஒரே போன்று ஸ்நாநமே ஆகும். இது போன்று, ப்ரபத்தி என்பது உக்திநிஷ்டை மற்றும் ஆசார்ய நிஷ்டை என்று இருவகைப்படும் (உக்திநிஷ்டை - ஆசார்யன் கூறும் ப்ரபத்தி வாக்யங்களைத் தானும் உச்சரித்துப் ப்ரபத்தி செய்து கொள்ளுதல்), ஆசார்யநிஷ்டை (ஆசார்யன் செய்கின்ற ப்ரபத்தியில் அடங்கியிருத்தல்).

ப்ரபத்தி வகைகள் - கூரத்தாழ்வான், பட்டர் கூற்றுகள்

இவற்றில் உக்தியாவது - ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பாத்யங்கங்களில் வேசத்யமில்லாதார் அவனையொழியப் போக்கற்று நிற்கிற அதிகாரமும் அபேக்ஷித்தால் ரக்ஷிக்கும் என்கிற விச்வாஸமுமுடையாராய்க் கொண்டு சரண்யன் அறியப் பூர்ண ப்ரபத்தி கர்ப்பமான ஆசார்யோபாதிஷ்ட வாக்யத்தாலே, தாதிமார் சொன்ன பாசுரத்தைச் சொல்லி ஸார்வபௌமனை சரணம் புகும் முக்தரான ஸாமந்தகுமாரர்களைப் போலே, என்னுடைய ரகைஷை உனக்கே பரமாக ஏறிட்டுக் கொள்ள வேணுமென்கை. பத வாக்யாதி வருத்தாந்தம் அறியாத பாலகன் ஒருகால் பவதி

பிஷாம் தேஹி என்றால் ஆட்சயரான ஸத்துக்கள் அகத்திலே அப்போதே அபேக்ஷித ஸித்தி உண்டாமாப் போலே, “கொள்ளக் குறைவில்ன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும்” என்னும்படியிருக்கிற பரிபூர்ண பரமோதார விஷயத்தில் இவ்வுக்திக்கும் பல அவிநாபாவம் உண்டு. அறிவிலிகளாய் இவ்வுக்தி மாத்ரமே பற்றாசானவர்கள் திறத்தில் யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வயவக்தா த்வம் என்று சொல்லுகிறபடியே இவ்வுக்தி மாத்ரமும் உண்டறுக்க மாட்டாது சரண்யரின் க்ருபை. இவ்வர்த்தத்தை பாபியஸோபி சரணாகதிசப்தமாஜ: என்றும், சரணவரணவாகியம் பேதிதா ந பவதி பத ஸாபி தீபூர்விகா என்றும், ப்ரபத்திவாசைவ நிர்க்ஷிதும் வருணே என்றும் அபியுக்தர் பேசினார்கள்.

விளக்கம் - இவற்றில் உக்திநிஷ்டை என்பது - ப்ரபத்தி அங்கங்களில் தெளிவான அறிவு இல்லாமை, எம்பெருமானுக்கு எது ஏற்புடையது என்று அறியாமை, இவற்றை அறிந்து கொள்ளக்கூடிய தகுதி பெற்றிருத்தல், அவனைத் தவிர வேறு கதி இல்லாமை (ஆகிஞ்சந்யம்), அவனை அண்டி நின்றால் காப்பாறுவான் என்னும் திடமான நம்பிக்கை (மஹாவிச்வாசம்) ஆகிய தன்மைகள் கொண்டவர்கள், தங்களில் ரக்ஷகனான எம்பெருமான் திருமுன்பாக, தங்கள் ஆசார்யன் தங்களுக்கு என்ன உபதேசிக்கின்றாரோ அதனை மீண்டும் உச்சரிப்பர். இதனை முழுமையான ப்ரபத்தி என்றே ஸர்வேச்வரன் ஏற்றுக் கொள்கிறான். இவர்கள், “என்னைக் காக்கும் முழுப் பொறுப்பும் உன்னுடையதே”, என்று கூறுகின்றனர். அரசனுடன் பகையாக உள்ள அரசகுமாரர்களின் புத்ரர்கள், தங்களுக்குத் தங்கள் செவிலியர்கள் கூறியதைக் கேட்டு அதன்படி அரசனிடம் சரணம் புகுவது போன்ற அரசகுமாரர்களின் புத்ரர்கள் போன்று உள்ளனர். ஒரு ப்ரம்மச்சாரி - பவதி பிஷாம் தேஹி - எனக்கு அன்னம் இடவேண்டும் - என்று தான் கூறும் வாக்யத்திற்குப் பொருள் தெரியாமல் ஒரு வீட்டிற்குச் சென்று உச்சரித்தாலும், அவனுக்கு வேண்டிய அன்னம் அந்த இல்லத்தில் கிட்டிவிடுகிறது. திருவாய்மொழி (3-9-5) - கொள்ளக் குறைவில்ன் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் - எத்தனை அளித்தாலும் வற்றாத செல்வம் உடைய ஸர்வேச்வரன், நாம் வேண்டியதை அளிப்பான் - என்று கூறியது காண்க. அவன் பரிபூர்ணமாக, அனைத்தும் நிரம்பியவனாக, தாராள குணத்துடன் கூடியவனாக உள்ளதால், நாம் கூறும் ப்ரபத்தி வரிக்கும் (என்னைக் காக்கும் முழுப் பொறுப்பும் உன்னுடையதே) முழுமையான பலன் கிட்டிவிடுகிறது. அறிவற்றவர்களாக இருந்தாலும், இந்த வரியைக் கூறுவதற்குக்கூட மற்றவர்களைச் சார்ந்து இருந்தாலும், அனைவருக்கும் புகலிடமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனால் இந்த ப்ரபத்தியைத் தள்ள இயலாது, அவன் ஏற்றுக் கொள்கிறான். இதன் காரணம் சரணாகதி கத்யம் - யேந கேநாபி ப்ரகாரேண த்வயவக்தா த்வம் - நீ எப்படி இருந்தாலும் த்வய மந்த்ரத்தை உச்சரித்து விட்டாய், ஆகவே உன்னை ரக்ஷிப்பது என் பொறுப்பு - என்று கூறியது அல்லவா? இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளில், பூர்வாசார்யர்கள் கூறுவது காண்க:

- அதிமாநுஷஸ்தவம் (61) - பாபியஸோபி சரணாகதிசப்தமாஜ: - மிகுந்த பாவங்கள் செய்தபோதிலும், சரணாகதியை வெளிப்படுத்தும் சொல்லை நான் கூறுகிறேன். இப்படிப்பட்ட என்னை ஒதுக்குவது உனக்கு ஏற்புடையது அல்ல.
- வரதராஜஸ்தவம் (84) - சரணவரணவாகியம் பேதிதா ந பவதி பத ஸாபி தீபூர்விகா - நான் கூறிய சரணாகதி குறித்த சொற்களானவை எனது அறிவாலும், முழு மனதாலும் உணர்ந்து கூறப்படவில்லை. ஆயினும் இதனையும் நீ ஏற்று என்னை ரக்ஷித்தால் மட்டுமே நான் பிழைக்க இயலும்.
- வரதராஜஸ்தவம் (92) - ப்ரபத்திவாசைவ நிர்ஸூஷிதும் வ்ருணே - பக்தியில்லாதவர்களால் அறிய இயலாத உன்னை, ப்ரபத்தியை வெளிப்படுத்தும் சொற்கள் கொண்டு காண விரும்புகிறேன்.

இவ்வுக்தி மாத்ர நிஷ்டைனுடையவும் ஆசார்யநிஷ்டைனுடையவும் நிலைகள் இரண்டையும் தவ பரோ அஹமகாரிஷி தார்மிகை: சரணமித்யபி வாசமுதாரிரம் இதி ஸஸாஷிகயந்நிதமத்ய மாம் குரு பரம் தவ ரங்கதூரந்தர என்று சேர்த்து அநுஸந்தித்தார்கள். இதில் மிகுதி காட்டுகிற அபிசப்தத்தாலே ஓரொன்றே அமையுமென்று ஸூசிதமாயிற்று.

விளக்கம் - உக்திநிஷ்டை, ஆசார்யநிஷ்டை ஆகிய இரண்டையும் பின்பற்றுபவர்களும் நிலைகள் என்ன என்பதை ஒரே ச்லோகத்திலும் காணலாம். ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-102) - தவ பர: அஹம் அகாரிஷி: தார்மிகை: சரணம் இதி அபி வாசம் உதாரிரம் இதி ஸஸாஷிகயந் இதம் அத்ய மாம் குரு பரம் தவ ரங்கதூரந்தர - ஸ்ரீரங்கநாதா! மிகவும் உன்னதமான திருக்கல்யாண குணங்கள் கொண்ட எனது ஆசார்யர்களால் உனக்கு ஏற்றவனாக அடியேன் ஆக்கப்பட்டேன். "சரணம் புகுந்தேன்", என்று அடியேனின் வாய்விட்டுக் கூறினேன். இவற்றையே எனது கைம்முதலாகக் கொண்டு, அடியேனைக் காப்பது என்பது உனது பொறுப்பு என்று செய்து கொள்ளவேண்டும் - என்ற ச்லோகம் காண்க. ச்லோகத்தில் உள்ள அபி என்னும் சொல் மூலம், இந்த இரண்டில் ஏதேனும் ஒன்று கரையேற்றும் என்பது மறைமுகமாக உணர்த்தப்பட்டது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

முமுசஶுப்படி

ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 24)

124. ஸ்ரீயதே, ச்ரயதே

அவதாரிகை - இனி, இந்த ஸ்ரீசப்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரதமம் இதன்மேல் வந்த வ்யுத்பத்தி த்வயத்தை அருளிச்செய்கிறார் - ஸ்ரீயதே, ச்ரயதே - என்று.

விளக்கம் - ஸ்ரீ என்ற பதத்தின் பொருளை அருளிச் செய்ய எண்ணி, இதன் தோற்றத்தை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஸ்ரீஞ்ஸேவாயாம் என்கிற தாதுவிலே "ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ:, ச்ரயத இதி ஸ்ரீ:" என்று ஸித்தமான கர்மணி வ்யுத்பத்தியையும் கர்த்தரிவ்யுத்பத்தியையும் சொன்னபடி.

விளக்கம் - "ஸ்ரீம் சேவாயாம்" என்னும் தாதுவின் மூலம், ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ: - அனைவராலும் வணங்கப்படுகிறாள்; ச்ரயத இதி ஸ்ரீ: - எம்பெருமானை இவள் வணங்குகிறாள் - என்பதும் வெளிப்படுகிறது.

125. இதுக்கு அர்த்தம் எல்லார்க்கும் இவளைப் பற்றி ஸ்வரூபலாபமாய், இவள் தனக்கும் அவளைப் பற்றி ஸ்வரூபலாபமாயிருக்கும் என்று.

அவதாரிகை - இவ்யுத்பத்தி த்வயத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - இதுக்கு அர்த்தம் - என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறிய இரண்டு விதமான தொடர்களுக்கு விளக்கம் அருளிச் செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, இவ்வுபய வ்யுத்தத்திக்கும் அர்த்தம் "ஸ்ரீயதே" என்று எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றாள் என்கையாலே, ஸகல சேதநர்க்கும் இவளைப் பற்றித் தங்களுடைய சேஷத்வரூப ஸ்வரூபலாபமாய். "ச்யதே" என்று ஈச்வரனை ஸேவியாநின்றாள் என்கையாலே, இவள் தனக்கும் ஈச்வரனைப் பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூபலாபமாயிருக்கும்மென்று - என்கை. இவள் தனக்கு, சேதந விஷயத்தில் சேஷித்வமும் ஈச்வர விஷயத்தில் சேஷத்வமும் என்றும் உண்டாயிறேயிருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவ்யத்வஸேவகத்வங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செல்லா நிற்கும்.

விளக்கம் - "ஸ்ரீயதே" என்றால் அனைவராலும் வணங்கப்பட்டு நிற்கிறாள் என்பதாகும். ஆக இவளை வணங்குவதன் மூலம் சேதனர்கள் தங்களுக்கு உரிய சேஷத்வ ஸ்வரூபம் (கைங்கர்யம் செய்தலே இயல்பாக உள்ள நிலை) விளங்கப் பெறுகிறார்கள். "ச்யதே" என்றால் இவள் ஸர்வேச்வரனை வணங்கி நிற்கிறாள் என்பதாகும். ஸர்வேச்வரனை வணங்கி நிற்பதன் மூலம் தன்னுடைய சேஷத்வ ஸ்வரூபத்தை இவள் அடைகிறாள். இவளுக்கு சேதனர்களின் விஷயத்தில் எஜமானியாக இருத்தலும் (சேஷி), எம்பெருமான் விஷயத்தில் கைங்கர்யம் செய்பவளாக (சேஷத்வம்) இருந்தலும் உள்ளது. ஆகவே இவளுக்கு சேதனர்களால் ஆரதிக்கப்படும் ஸேவ்யத்வம், இவள் எம்பெருமானை அண்டி நிற்கும் சேவகத்வம் ஆகிய இரண்டும் எப்போதும் உள்ளது.

126. இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

அவதாரிகை - ஈச்வரனுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற ஆகார த்வயம் உண்டானாற்போலே, இவளுக்கும் புருஷகாரத்வமும் ப்ராப்யத்வமுமாகிற ஆகார த்வயமும் உண்டாகையாலே, இதில் எவ்வாகாரத்தை நினைத்து இவளை இப்போது சொல்லுகிறது? என்ன அருளிச் செய்கிறார் - இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக - என்று.

விளக்கம் - மோஷு பலனை பொறுத்தவரை ஸர்வேச்வரன் உபாயமாகவும் (மோஷம் அளிப்பவனாகவும்), உபேயமாகவும் (மோஷத்தால் கிட்டும் பலன்) உள்ளான். இதே போன்று இவளுக்குப் புருஷகாரமும் (மோஷு பலனை அளிக்கும்படி எம்பெருமானிடம் சிபாரிசு செய்தல்), மோஷுத்தின் குறிக்கோளும் (ப்ராப்யம்) ஆகிய இரண்டும் தன்மைகளாக உள்ளன. இந்த இரண்டு தன்மைகளில் எதனை இப்போது கூறுகிறது என்பதை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “புருஷகாரமாக” என்கையாலே உபாயவஸ்து விசேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு, இவளுக்கும் உபாயத்வத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பகஷம் நிரஸ்தம்.

விளக்கம் - “புருஷகாரமாக” என்று கூறுவதன் மூலம் இவள் மோகஷ உபாயமாக இருக்கும் எம்பெருமானுக்குக் குணங்களாக உள்ளதால், இவளும் மோகஷ உபாயமே என்ற கருத்தைத் தள்ளுகிறார்.

ஸ்ரீபிள்ளை லோகாசார்யார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீமணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸ்மேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவெழுகூற்றிருக்கை

(பகுதி - 7)

வ்யாக்யானம் - 1

(முக்கணித்யாதி) - தந்தாமுடைய கண்களில் மிகுதியாலும் ஜ்ஞாதிக்கயமென்கிற இதுவே ஏற்றமாகக் கணிசிப்பார்க்கும், அவர்களுக்கும் எட்டாத ஸ்வபாவத்தை உடையவ னென்கிறது. (முக்கண் நால்தோள்) - மூன்று கண்களையும் நான்கு தோளையுமுடையனாகையாலே பஹுபரிகரனாய். (ஐவாயரவோடு ஆறு பொதி சடையோன்) - ஐந்து வாயையுடைய பாம்பையும் கங்கையையும் ஏகதேசத்திலே அடக்கின ஜடையையுடையனாகையாலே அதிக சக்தனாயிருந்துள்ள ருத்ரனும். (அறிவருந்தன்மைப் பெருமையுள் நின்றனை) - இப்பிடார் கொண்டு அறியவொண்ணாத ஸ்வபாவமாகிற பெருமையையுடையையாய் நின்றாய். ஆகையாலே பெரிய கிழாயான ருத்ராதிகள் நிலை இதுவானால் சஷுத்ரரான எங்களுக்குப் பெற விரகுண்டோ? நீயே விஷயீகரிக்குமித்தனை என்று கருத்து.

விளக்கம் - (முக்கண்) - தங்களுக்கு உள்ள ஞானம் வெளிப்படும் விதமாகவும், தன்னை அறிவு உள்ளவர்கள் என்று எண்ணிக் கொள்பவர்களுக்கும் கூட எட்டாத ஸ்வபாவம் உடையவன் என்றார். (முக்கண் நால்தோள்) - மூன்று கண்கள் கொண்டவனும், நான்கு தோள்கள் கொண்டவனுமான சிவன். (ஐவாய் அரவோடு ஆறு பொதி சடையோன்) - ஐந்து வாய்கள் கொண்ட நாகம், கங்கை ஆகிய இவற்றைத் தனது ஜடாமுடியில் ஒரு பகுதியில் கொண்ட ருத்ரன். இதனால் சக்தி மிகுந்து உள்ளவன். (அறிவரும் தன்மைப் பெருமையுள் நின்றனை) - இப்படிப்பட்ட ஞானம், சக்தி ஆகியவற்றைக் கொண்டுள்ள ருத்ரனாலும், இந்தத் தன்மைகள் மூலம் அறிய இயலாத ஸ்வபாவம் கொண்டவன் என்னும் பெருமை மிகுந்து நின்றாய். இதன் மூலம், "மிகுந்த ஞானம், சக்தி ஆகியவற்றி் உடைய ருத்ரன் போன்றவர்களுக்கே உன்னை எளிதில் பெற இயலாதபோது, இவற்றைப் போன்ற

ஏதும் இல்லாத எங்களால் உன்னை அடைய இயலுமா? ஆகவே நீயே எனக்கு அருள் செய்யவேண்டும்”, என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - 2

அபிமாநிகளாயிருப்பார் எத்தனையேனும் அதிசயித ஜ்ஞாநராயிருந்தார் களையாகிலும், அவர்களுக்கும் அறியவொண்ணாதபடியான உத்கர்ஷம் சொல்லுகிறது. (முக்கணித்யாதி) - லலாட நேத்ரனாய், "ஸர்வேச்வரன் நாலுதோளும் தானுமாயிருந்தான்" என்று தானும் நாலும் தோளையுமுடையனாய். ஐந்து வாயையுடைய அரவையுடையனாய், கங்கையை அடக்கின ஜடையையுடையனான ருத்ரன். தன்னுயர்த்தியெல்லாம் கொண்டு அறியப் பார்த்தாலும் அறியவொண்ணாத ஸ்வபாவமாகிற பெருமையை உடையையாய் நின்றாய். கிழாயார் படுகிறது இதுவானால் நானுன்னை அறிகையென்றொரு பொருளுண்டோ?

விளக்கம் - இவனுடைய உபாஸகர்கள் எத்தனை ஞானம் கொண்டுள்ளபோதிலும், அவர்களாலும் எளிதில் அறிய இயலாத மேன்மை கூறப்பட உள்ளது. (முக்கண்) - மூன்று கண்கள் உடைய ருத்ரன். எம்பெருமான் நான்கு திருத்தோள்களுடன் விளங்குவது கண்டு, தானும் அவன் போன்று இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணி நான்கு தோள்களுடன் உள்ள ருத்ரன். ஐந்து வாய்கள் கொண்ட பாம்பையும், கங்கையையும் தன்னுள் அடக்கின ஜடாமுடியைக் கொண்டவன். இப்படியாகத் தங்கள் பெருமைகள் அனைத்தையும் எண்ணியபடி நின்று ருத்ரன் போன்றவர்கள் உன்னை அறிய முயன்றாலும், அறிய இயலாத ஸ்வபாவம் கொண்டவன் என்னும் பெருமையைக் கொண்டுள்ளாய். மிகுந்த ஞானம், சக்தி ஆகியவற்றைக் கொண்ட ருத்ரன் முதலானோரின் நிலையே இப்படி உள்ளபோது, நான் உன்னை அறிந்துகொள்வேன் என்று கூறுவதற்கு ஏதேனும் பொருள் உள்ளதா?

வ்யாக்யானம் - 1

(ஏழுலகையிற்றினில் கொண்டனை) - ஆபத்து வந்தால் சக்தனோடு அசக்தனோடு வாசியின்றிக்கே ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் உதவியருளினாய். மஹாவராஹமாய், ப்ரளயங் கொண்ட ஏழுலகத்தையும் திருவயிற்றிலே வைத்தருளினாய். இத்தால், "ப்ரளயங்கொண்ட பூமியையெடுத்தாற்போலே பவார்ணவங்கொண்ட என்னையு மெடுத்தருளவேண்டும்", என்கிறார்.

விளக்கம் - (ஏழுலகெயிற்றினில் கொண்டனை) - ப்ரளயத்தினால் உண்டான ஆபத்துக் காலத்தில் "சக்தி கொண்ட ருத்ரன், சக்தி இல்லாத உயிர்கள்" என்று வேறுபாடு காணாமல், அனைத்து உயிர்களுக்கும் உதவினாய். மஹாவராகனாக நின்று, ப்ரளயத்தினால் சூழ்ந்த ஏழு உலகங்களையும் உனது திருவயிற்றிலே வைத்துக் காப்பாற்றினாய். "ப்ரளயம் சூழ்ந்த பூமியைக் காப்பாற்றியது போன்று, ஸம்ஸாரம் என்னும் பெரும்கடலால் சூழப்பட்டுள்ள என்னையும் நீ எடுத்துக் காப்பாற்றவேண்டும்", என்று கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - 2

(ஏழுலகெயிற்றினில் கொண்டனை) - ஆபத்து வந்தவன்று அந்த ருத்ராதிகளோ, நீயோ உதவினார்? ப்ரளயங் கொண்டு அண்டபித்தியிலே புக்குச் சேர்ந்த லோகங்களை மஹாவராஹமாய்ப் புக்கிடந்தெடுத்துத் திருவெயிற்றில் ஏகதேசத்திலே ஒரு நீலமணி அழுத்தினாற்போலே கிடக்கும்படி வைத்தாய். ஸம்ஸார ப்ரளயங் கொண்ட என்னையோ எடுக்கலாகாது?

விளக்கம் - (ஏழுலகெயிற்றினில் கொண்டனை) - ப்ரளயத்தால் இந்த உலகிற்கு ஆபத்து வந்தபோது ப்ரம்மன், ருத்ரன் ஆகியோர்களா உதவினார்கள்? நீ அல்லவோ உதவினாய்? ப்ரளயத்தால் அனைத்து அண்டங்களும் சூழப்பட்டபோது, அந்த அண்டங்களில் ஒட்டிக் கிடந்த அனைத்து உலகங்களையும், மஹாவராகனாக நின்று, உனது பற்களால் குத்தி எடுத்தாய். இதனைக் காணும்போது, வெள்ளிப் பூணில் பதிக்கப்பட்ட நீலமணி போன்று இருந்தது. இப்படியாக அந்த உலகங்கள் ஒளிரும்படியாக உனது திருவயிற்றில் வைத்துக் கொண்டாய். இப்படி உள்ளபோது, ஸம்ஸாரம் என்னும் ப்ரளயத்தால் சூழப்பட்ட என்னை நீ எடுக்கமாட்டாயோ?

வ்யாக்யானம் - 1

(கூறியவறுசுவைப்பயனுமாயினை) - மநுஷ்யர்க்கு போக்யமான ஷட்ரஸூபமான ப்ரயோஜநமானாய். "என்னுடைய ப்ரயோஜநத்தையுமெனக்குத் தந்தருளவேணும்" என்கிறார்.

விளக்கம் - (கூறிய அறுசுவைப் பயனும் ஆயினை) - மனிதர்களுக்குப் பயன்படக் கூடிய ஆறுவகையான சுவைகளாக ஆனாய். ஆறுவகைகள் = உப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு, இனிப்பு, காரம், கசப்பு. இது போன்று எனக்குப் பயன்படும்படியாக உள்ள உன்னை எனக்குத் தந்தருள வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - 2

(கூறியவித்யாதி) - சாஸ்த்ரங்களால் ஷட்ரஸங்களுடைய ப்ரயோஜந ரூபமாயிருந்து வைத்து என்னுடைய ப்ரயோஜநத்தை எனக்குத் தரவேணும்.

விளக்கம் - (கூறிய) - சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்டுள்ள ஆறுவகையான சுவைகள் மனிதர்களுக்குப் பயன்படும்படி உள்ளது போன்று, நீ உன்னை எனக்குத் தரவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - 1

(சுடர்விடும் ஐம்படை அங்கையுளமர்ந்தனை) - தம்முடைய போக்யமாயிருக்கும்படியை அருளிச் செய்கிறார். (சுடர்விடும் ஐம்படை அங்கையுளமர்ந்தனை) - மிகவும் விளங்கா நின்றுள்ள பஞ்சாயுதங்களையும், வெறும்புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படி யாயிருந்துள்ள திருக்கைகளினுள்ளே ஆபரணம்போலே அமரும்படி தரித்தாய். (சுந்தரநாற்றோள்) - அழகை வகுத்தாற்போலே நாலு தோளையுமுடையாய். (முந்நீர் வண்ண) - ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவனே!

விளக்கம் - (சுடர்விடும் ஐம்படை அங்கையுள் அமர்ந்தானை) - தனக்கு அவன் எவ்விதம் இன்பம் அளிப்பவனாக இருப்பான் என்பதை அருளிச் செய்கிறார். (சுடர்விடும் ஐம்படை அங்கையுள் அமர்ந்தானை) - ஆயுதங்கள் ஏதும் இல்லாமல் நான்கு திருக்கரங்களுடன் மட்டுமே காட்சி அளித்தாலும், அந்த அழகிற்கு த்ருஷ்டி கழிக்க வேண்டும்படியாக உள்ளாய். இப்படியாக உள்ள நான்கு திருக்கரங்களிலும், அழகாக விளங்கும் ஐந்து ஆயுதங்களை ஆபரணம் போன்று தரித்து நிற்கிறாய். அழகு என்பதை விளக்குவது போன்று நான்கு அழகான தோள்களைக் கொண்டவனே! காண்பவர்களின் களைப்பை நீக்குவதான கடல் போன்ற அழகு கொண்டவனே!

வ்யாக்யானம் - 2

(சுடரித்யாதி) - மிகவும் ப்ரகாசத்தை உடைத்தாயிருக்கிற திவ்யாயுதங்களை, வெறும் புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்க வேண்டும்படியான அழகிய திருக்கையிலே

தரிப்பாய். தனக்குத்தானே அழகை விளைப்பதான நாலு
திருத்தோள்களையுடையாய், கடல் போலே ச்ரமஹரமான
வடிவையுடையவனே!

விளக்கம் - (சுடர்) - உனது அழகான திருக்கரங்கள் நான்கும், ஆயுதம் ஏதும் இல்லாமலேயே த்ருஷ்டி கழிக்கும்படியாக அழகுடன் உள்ளன. இவற்றில் ஒளிவீசும்படியாக உள்ள திவ்யமான ஆயுதங்களைக் கொண்டுள்ளாய். ஆபரணங்கள் ஏதும் அவசியம் இல்லாமல், இயல்பாகவே அழகைக் கொண்டுள்ளதான நான்கு திருத்தோள்களை உடையவனே! கடல் போன்று, காண்பவர்களின் களைப்பைத் தீர்க்கும்படியான அழகைய வடிவம் கொண்டவனே!

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 14)

வ்யாக்யானம் - (தொண்டு பூண்டு) - அடிமை பூண்டு. தனக்கு வகுத்த சேஷவ்ருத்தியை ஏறிட்டுக் கொண்டு. “உறும்” என்று ஏறிட்டுக் கொள்ளுகையன்றிக்கே உகந்து ஏறிட்டுக் கொண்டு. (பூண்டு) - இவ்வாத்மாவுக்கு தாஸ்யமேயிறே ஆபரணம். த்ருமசீரரலங்க்ருத: என்றது ஆபரணமானாற்போலே. நம்பெருமாளுக்குச் சேரசுந்தரபாண்டியன் தம்பிரான் பதக்கம்போலே இவனுக்கு தாஸ்யமாகிற ஆபரணம். அவனுக்கும் அது நெஞ்சிலே கிடப்பதொன்று; இவனுக்கும் இது நெஞ்சிலே கிடப்பதொன்றிறே. “இடும்பை பூண்டு” என்கிறது போலன்றிறே இது. அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி வழுவினாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம் என்கிறதிறே இது. “பூண்டு” என்கிற சப்தம் இரண்டிடத்திலும் ஒத்திருக்க, நெடுவாசிபட அர்த்தம் சொல்லுவானென் என்னில், அர்த்தபலத்தாலே; அப்ராப்த விஷயத்தில் ஸேவையை ஸேவா ச்வவ்ருத்தி என்றும், ப்ராப்த விஷயத்தில் பாரதந்தர்யத்தை பாரதந்தர்யம் பரே பும்ஸி என்றும், ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே என்றும் விஷயம் பேதித்தாற்போலே இங்கும் அர்த்த பலத்தாலே பேதித்துச் சொல்லுகிறது.

விளக்கம் - (தொண்டு பூண்டு) - எம்பெருமானுக்கு அடிமையாகி. தன்னுடைய அடிமைத்தனத்துக்கு ஏற்ற கைங்கர்யத்தைக் கைக்கொண்டு. “இப்படியாக எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வது நமது கடமை” என்னும் எண்ணத்துடன் கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடாமல், மனம் மகிழ்ந்து ஈடுபட வேண்டும். (பூண்டு) - எம்பெருமானுக்கு அடிமையாக இருப்பது அல்லவோ ஆத்மாவுக்கு ஆபரணம்? இராமாயணம் ஸுந்தகாண்டம் - த்ருமசீரரலங்க்ருத: - இலட்சுமணன் தன்னை மரவுரியால் இராமனுக்கு முன்பாகவே அலங்காரம் செய்து கொண்டான் - என்றது காண்க. இலட்சுமணனுக்கு மரவுரி ஆபரணமாக இருந்தது போன்று ஆத்மாவுக்கு அடிமைத்தொழிலே ஆபரணமாகும். நம்பெருமாளுக்கு சேரசுந்தரபாண்டியன் தம்பிரான் அணிவித்த பதக்கம் எப்படி ஏற்ற ஆபரணமாக உள்ளதோ, அது போன்று ஆத்மாவுக்கு அடிமைத்தொழிலே ஆபரணமாகும். நம்பெருமாள் நெஞ்சிலே அந்தப் பதக்கம் எப்போதும் உள்ளதுபோல், ஆத்மாவுக்கும் இந்த நிலை எப்போதும் உள்ளது. “இடும்பை பூண்டு” என்ற இடத்தில், சோற்றுப்பானை வளையம் சிக்கியது என்று பொருள் கண்டோம்; அது போன்று இந்த கைங்கர்ய

நிலை அல்ல. இராமாயணம் அயோத்யா காண்டம் - அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி - உனக்கு நான் எப்போதும் அனைத்துக் கைங்கர்யமும் செய்வேன் - என்னும்படி இருத்தல் வேண்டும். திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும் - என்பது போல் இருக்கவேண்டும். “பூண்டு” என்ற சொல்லின் பொருள் ஒன்றாகவே இருக்க “இடும்பை பூண்டு”, “தொண்டு பூண்டு” என்ற இரு இடங்களில், “பூண்டு” என்ற சொல்லிற்கு வெவ்வேறு பொருள் உரைத்தது ஏன்? உணர்த்தப்படும் பொருளின் பலம் காரணமாக இவ்விதம் கூறலாம். மற்றவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதை மநுஸ்மருதி - ஸேவா ச்வவ்ருத்தி - அடிமைத்தனம் என்பது நாய்த்தொழில் என்று கூறியது; எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தலை விஷ்ணுத்தவம் - பாரதந்தர்யம் பரே பும்ஸி - ஒப்பற்ற பரமபுருஷனிடம் தோண்டு செய்ய அடைந்தவனாக என்றும், கருடபுராணம் - ஸாகிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே - அதனை அடையாமல் இருக்க என்ன காரணம் - என்றும் கூறின. ஆக எம்பெருமானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்தல் என்பதை பெரும் பேறாகவும், மற்றவர்களுக்கு அடிமைத்தனம் செய்தலை இழிவாகவும் கூறின. இது போன்றே இங்கும் வெவ்வேறு பொருளில் “பூண்டு” என்ற பதம் உள்ளது.

வ்யாக்யானம் - (அமுதமுண்ணா) - ஸ்வரூப ப்ராப்தமுமாய், நித்யாநுபாவ்யமுமாய் இருக்கும் அம்ருதமாய்த்து இது. தவ தாஸ்ய ஸுக ஏக ஸங்கிநாம் என்றும், தவ தாஸ்ய மஹாரஸஜ்ஞ: என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. (தொழும்பர்) - இதினுடைய யோக்யதையை அறியாதே, அபோக்யமாய் அப்ராப்தமாயிருந்துள்ள ச்ஷுத்ர விஷயங்களை விரும்பும் நீசர். (தொழும்பர்) - தண்ணியர். ப்ராப்தி இல்லாமே இத்தை இழக்கிறாரல்லர்; ச்ஷுத்ர விஷயங்களுக்கும் இதுக்கும் உள்ள வாசி அறியும் சேதநருமாயிருக்க, துராராதமாய், அபோக்யமாயிருக்கிற விஷயத்திலே மண்டப் பண்ணிற்றிறே சாபலம் (பாபபலம்).

விளக்கம் - நமது ஆத்மாவின் இயல்பான கைங்கர்யத்தன்மைக்கு ஏற்றதாகவும், எப்போதும் சுவைக்கத் தக்கதாகவும் உள்ள அமிர்தமாக பகவத் கைங்கர்யம் உள்ளது. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (55) - தவ தாஸ்ய ஸுக ஏக ஸங்கிநாம் - உனக்கு அடிமைப்பட்டிருத்தல் என்னும் சுகம் ஒன்றில் மட்டுமே ஈடுபட்டு உள்ளவர்களின் - என்றும்; வரதராஜ ஸ்தவம் (81) - தவ தாஸ்ய மஹாரஸஜ்ஞ: - உனது கைங்கர்யம் என்னும் இனிய அமிர்தத்தை - என்றும் கூறியது காண்க. (தொழும்பர்) - இந்த கைங்கர்ய அமிர்தத்தின் இனிமையை அறியாதவர்கள், இனிமை இன்றி உள்ளதும் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்புடையதாக இல்லாததும் ஆகிய தாழ்ந்த விஷயங்களை விரும்புவவர்கள். (தொழும்பர்) - தாழ்ந்தவர்கள். “இது கிட்டுவதற்கு அரிது” என்பதால் இதனை இவர்கள் தவிர்க்கவில்லை; உலக விஷயங்களுக்கும்

கைங்கர்யத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டினை அறியக்கூடிய ஞானத்தை இவர்கள் கொண்டுள்ளபோதும், இனிமையில்லாததும் கிட்டுவதற்குக் கடினமாக உள்ளதும் ஆகிய உலகவிஷயங்களில் இவர்கள் நிலை நிற்கின்றனர். இதற்குக் காரணம், எல்லையற்ற காலமாகத் தொடரும் வினைப்பயன்கள் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (சோறுகக்குமாறே) - மண்ணிற்காட்டில் சோற்றுக்கு வாசி அறிந்து ஜீவிக்கிறபடி எங்ஙனே? நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு பகவச்சேஷத்வமே தாரகம் என்றறியாதவன், அநித்யமான தேஹத்துக்குச் சோறு தாரகம் என்று அறிந்து ஜீவிக்கிறானோ? பித்ராதிகள் ஜீவிக்கக் காண்கிற வாஸநை கொண்டு செய்கிறானித்தனையிறே; வாசி அறியுமவனாகில் ஆத்மாவுக்கும் நன்மை எண்ணானோ? ஒன்றிலே விசேஷ ஜ்ஞாநமுண்டாகில் மற்றையதிலும் அறிவு உண்டாகாதோ?

விளக்கம் - (சோறுகக்குமாறே) - இவ்விதமாக உள்ள இவர்கள், மண்ணிற்கும் சோற்றுக்கும் உள்ள வேறுபாட்டை மட்டும் எப்படிச் சரியாக அறிந்து கொண்டு, தாங்கள் வாழ்வதற்கு ஏற்றது சோறு என அறிந்து, அதனை உண்கின்றனர்? எப்போதும் உள்ள ஆத்மாவுக்கு பகவத்கைங்கர்யம் மட்டுமே ஆதரவு என்று அறியாமல் உள்ளவன், அழியக்கூடிய உடலுக்கு சோறு ஆதாரமாக உள்ளது என்று எப்படி அறிந்தான்? இதனை இவன் தனது அறிவால் செய்யவில்லை, தனது முன்னோர்கள் இப்படிச் செய்ததைக் கண்டு தானும் இவ்விதம் செய்கிறான் என்றே கொள்ளவேண்டும். இந்த அறிவு இவனுக்கும் உள்ளது என்றால், தனது ஆத்மாவுக்கு எது நன்மை என அறிந்திருப்பான் அல்லவோ? ஒரு விஷயத்தில் சரியான ஞானம் உண்டாகும் என்றால், அனைத்து விஷயங்களிலும் அது போன்றே சரியானம் ஞானம் உண்டாகும் அல்லவோ?

6. மறம் சுவர் மதிள் எடுத்து மறுமைக்கே வெறுமை பூண்டு
புறம் சுவர் ஓட்டை மாடம் புரளும்போது அறியமாட்டீர்
அறம் சுவராகி நின்ற அரங்கனார்க்கு ஆட்செய்யாதே
புறம் சுவர் கோலம் செய்து புள் கவ்வக் கிடக்கின்றீரே.

பொருள் - கொடுரமான ஸ்வபாவம் என்னும் சுவரைத் தன்னைச் சுற்றி அமைத்துக் கொண்டு, அந்த உலகின் இன்பம் பெறுவதற்கு இயலாமல் இங்கேயே ஏழ்மையைக் கைக்கொண்டு நிற்பவர்களே! ஆத்மாவின் சுவர் போன்ற இந்த உடலானது தரை எப்போது விழும் என்பதை நீங்கள் அறியமாட்டீர்கள். தர்மம் என்பதே தனது இயல்பாக உடைய பெரியபெருமாளுக்குக் கைங்கர்யம் செய்யாமல், இந்த வெளி உடலை நன்றாக அலங்கரித்துக் கொள்கிறீர்களே! இப்படியாக இந்த உடலைப் பறவைகள் கொத்தும்படியான நிலையை நீங்களே தேடிக்கொள்கிறீர்கள்.

அவதாரிகை - விஷயங்களுக்கு அல்பாஸ்திரவாதி தோஷங்கள் அநேகமுண்டானாலும், எங்களுடைய த்யாகத்துக்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. ஏகவிஷயத்தில் பூர்ணாநுபவம் பெற்றிலோமேயாகிலும் விஷயங்கள் அநேகமுண்டான பின்பு ஒன்றில்லாத நன்மை மற்றையதிலே கூட்டிக் கொண்டு அநுபவிக்கிறோம் என்ன; அப்படியேயானாலும் அந்த போக்தாதான் ஸ்திரனாகவேணுமே? அவ்விஷயங்களோபாதி போக்தாவும் அஸ்திரன் என்று போக்தாவினுடைய நிலையில்லாமையைச் சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - "உலக விஷயங்களுக்கு அற்பமானவை முதலான பலவித தோஷங்கள் உள்ளன. ஆனாலும் அவற்றை எங்களால் கைவிட இயலவில்லை. அந்த விஷயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றில் மட்டுமாவது முழுமையான இன்பம் காண இயலுமா என்றால், அதுவும் இல்லை. ஆயினும் பல விஷயங்கள் உண்டு என்பதால், ஒன்றில் கிட்டப்பெறாத இன்பம், மற்றொன்றின் மூலம் கிட்டப்பெறுகிறோம்", என்று நாம் கூறுவதைக் கேட்ட ஆழ்வார் பதில் தருகிறார் - "நீங்கள் கூறுவது சரி! ஆனால் அப்படிப்பட்ட இன்பங்களை அநுபவிக்கும் நீங்கள் நிலையாக இருக்கவேண்டும் அல்லவோ? நீங்கள் அநுபவிக்கும் விஷயங்கள் எப்படி நிலையற்றவை ஆகுமோ, அது போன்று, நீங்களும் நிலையற்றவர்களே ஆவீர்கள்", என்று நமது நிலையற்ற தன்மையைக் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மறம் சுவர் மதிள் எடுத்து) - மறமாகிற சுவரை அரணாக எடுத்து, க்ரௌர்ய ஸமுதாயத்தையாய்த்துத் தனக்கு அரணாக நினைத்திருப்பது. அமாநித் வாத்யாதம் குணங்களெல்லாவற்றுக்குமாக இவன் பக்கலுள்ளது க்ரௌர்யமேயாய்த்து. (மறம்) - அருளின்மையும், கோபமும், தறுகண்மையுமாம்.

அதாவது - இவன் அதிக்ருத்தனாய் வர்த்தியா நின்றான், தனக்கு அனர்த்தத்தைத் தானே சூழ்த்துக் கொள்ளா நின்றான் என்று ஸத்துக்கள், "ஐயோ" என்று தனக்கு ஹிதம் நினைத்தாலும், தன்பக்கல் அணுகவொண்ணாதபடி க்ருத்தனாயிருக்கும். ஒரு ஸாத்விகன் தன்பக்கல் கிட்டாமைக்கு இடும் அரண் இதுவினே. ராவணனுக்கு மாரீசன், மால்யவான், கும்பகர்ணன், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் இவர்களெல்லோரும் ஹிதம் சொன்னவிடத்தில் சொன்ன ஹிதம் கேளாமையாலே தன்னோடு சேர்ந்த கும்பகர்ணனும் மாரீசனும் முடிந்து போனார்கள்; அல்லாதார் திக்க்ருதரானார்கள். இதுவினே துஷ்ப்ரக்ருதிக்கு ஹிதம் சொன்னார்படும் எளிவரவு. "மதிள் எடுத்து" என்றது - இந்த க்ரௌர்யம் ஸ்வரூப ப்ராப்தமாய் வந்ததொன்றன்று. ஒருநாள் வரையிலே பகவத் விஷயீகாரமடியாக அழிவதொன்று என்று தோற்றுகைக்காக. வீரஸுந்தர ப்ரஹ்மராயன் சோழக்குடியிலிட்ட மதிள்போலேயினே, இவன் தான் பண்ணிக் கொள்ளும் அரண் விநாச பர்யந்தமாய் முடியும்படி.

விளக்கம் - அறச்செயலுக்கு எதிராக உள்ள மறம் என்னும் சுவரைத் தன்னைச் சுற்றி எழுப்பிக்கொண்டு. தீயசெயல்களில் கூட்டத்தை அல்லவா இவன் தனக்குக் காவல் என்று எண்ணியுள்ளான்? அஹங்காரம் இல்லாத தன்மை முதலான தன்மைகள் சூழாமல், தீயகுணங்களே இவன் பக்கம் உள்ளன. (மறம்) - அருள் இல்லாமை, கோபம், கர்வம். இவனைக் காணும் நல்லவர்கள், “ஐயோ பாவம்! இவன் இத்தனை கோபம் கொண்டவனாக உள்ளானே! தனக்குத்தானே தீமைகளை உண்டாக்கிக் கொள்கிறானே!”, என்று இரக்கம் கொண்டு இவனுக்கு நன்மை அளிக்கவல்ல உபதேசம் செய்ய எண்ணுகின்றனர். இப்படி எண்ணி அவர்கள் இவன் பக்கம் சென்றாலும், இவனது கோபமானது அவர்களை அணுகவிடாமல் தடுத்து நிற்கும். நல்லவனை நம் பக்கம் அணுகவிடாமல் தடுப்பது கோபமே ஆகும். இராவணனுக்கு மாரீசன், மால்யவான், கும்பகர்ணன், ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் என்று பலரும் நன்மை அளிக்கும்படி பல உபதேசங்கள் செய்தனர். ஆனாலும் அவற்றை அவன் கேட்கவில்லை. இதனால் கும்பகர்ணனும், மாரீசனும் இறந்தார்கள்; மற்றவர்கள் இராவணனால் துரத்தப்பட்டனர். அரக்கர்களுக்கு நன்மை அளிக்கவல்ல உபதேசம் செய்ய முற்படுபவர்களின் கதி இப்படிப்பட்ட அவமானமே ஆகும். “மதிள் எடுத்து” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? காரணம் - இந்தக் கோபம் முதலான தன்மைகள் இவனுக்கு இயற்கையாகவே உள்ளது அல்ல, இவன் எப்போது அரங்களின் கருணைக்கு ஆளாகிறானோ அப்போது அழியக்கூடியது ஆகும். இதனை உணர்த்தவே “மதிள் எடுத்து” என்று கூறினார். வீரஸுந்தர ப்ரஹ்மராயன் என்பவன் மற்றவர்களைப் பகைத்துக் கொண்டு, தனது ஊரான சோழக்குடியில் கட்டிய மதிள் அவனையே அழித்தது போன்று, இவன் கட்டிக்கொள்ளும் இத்தகைய சுவர்கள் இவனை அழித்துவிடுகின்றன.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்